

Gaby
Rasters

FOLLOW

LIKE ♥ SHARE

Het nogal ingewikkelde
leven van **Mila**

Gaby
Rasters

FOLLOW

LIKE ♥ SHARE

Het nogal ingewikkelde
leven van **Mila**

Deel 1

Z&K

ISBN 9789401907927
ISBN e-book 9789401907934
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Stocksy.com / Simone Becchetti
Auteursfoto MOODZ fotografie
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.zomerenkeuning.nl
www.facebook.com/gabyrasters
www.followlikeshare.nl

Alle rechten voorbehouden

- Sabijn, welke wijze les zal ik voor jou, Sara en Sybren in het boek zetten?

- ‘Volg je hart’?

- Mooi. Maar wat betekent dat?

- Dat je altijd naar je eigen stem moet luisteren.

De olijfboomgaard

Mila van den Elzen

2 seconden geleden

‘Eenzaamheid heeft een morbide schoonheid,
de helse pijn van verlangen een zoete smaak.’

👍 Leuk

💬 Reactie

➔ Delen

Mila heeft geen idee hoe dit zinnetje in haar hoofd terecht is gekomen. Het staat in ieder geval ook op Facebook. Ze grinnikt even, ze kan zich levendig voorstellen dat haar vriendenclub af en toe gillend gek wordt van al haar Facebook-updates.

Ploing, daar komt de eerste reactie al binnen. Een flauwe: *Heb je te veel flessen wijn achterovergeslagen of zo?*

Typisch een opmerking van een cultuurbarbaar, typt Mila terug. Ze kan het niet laten om haar buurjongen van vroeger ook nog even te porren op Facebook. Vroeger deelden ze elkaar fysieke plaagstootjes uit, nu doen ze dat virtueel.

Mila moet lachen als ze ziet dat haar vriendin Alina haar post een like heeft gegeven. Kijk, dat is iemand die het wél snapt.

Dan verschijnt de volgende reactie: *Ik wil weleens weten hoe zoet jij smaakt.*

‘Gatver,’ zegt Mila zachtjes. Kan die kerel zich niet gewoon eens met zijn eigen zaken bezighouden? Ze had zijn vriendschapsverzoek nooit moeten accepteren, collega of geen collega! In het begin waren de commentaren van Arnoud nog wel grappig te noemen, maar de laatste tijd worden ze steeds opdringeriger. Vooral nu ze in Frankrijk woont, lijkt hij haar enorm te missen.

Mila’s mobieltje begint te zoemen.

‘Tjezus,’ zegt Alina, ‘die Arnoud laat er geen gras over groeien, hè?’

Mila zucht. ‘Ik was al bang dat het aan mij lag, maar jij ziet het ook dus?’

Alina lacht. ‘Ach Mila, jij bent en blijft de koningin in het aantrekken van mafkezen en kneusjes. En het staat er nogal letterlijk, hè? Hij wil weten hoe je smaakt!’

Mila maakt een snuivend geluid door de telefoon. ‘Tss, maar met Arnoud maak ik korte metten, hoor.’

Een jaar geleden woonde ze met haar gezin nog gewoon in Amersfoort, omgeven door familie en vrienden, en liep ze in haar strakke mantelpakje door haar eigen advocatenkantoor met een stapel dossiers onder haar arm.

Nu staat ze hier met paars gebloemde laarzen een schop in de grond te duwen omdat ze haar achtertuin wil omtoveren tot een olijfgaard. Iets wat dan wel weer in goede aarde valt bij de bevolking van het Franse dorp. ‘Jij bent iemand die de handen uit de mouwen durft te steken.’ In die opmerking kan Mila zich volledig vinden.

Ze probeert zo goed en zo kwaad als het gaat haar nieuwe leven in Frankrijk vorm te geven. Ze had zich er heel wat anders bij voorgesteld. Echt heimwee heeft ze niet, maar ze is af en toe eenzaam. Schrijnend eenzaam. Gelukkig heeft ze een hele doos romannetjes op een Nederlandse rommelmarkt gekocht

om die ingrijpende eenzaamheid mee te verdrijven. Altijd beter dan een greep naar een berg chocolade of chips. Ze kan helemaal opgaan in de verhalen over knappe dokters in witte jassen of jonge weduwnaars met een stuk of wat kinderen die een relatie aangaan met die ene beeldschone, intelligente vrouw. Wat komt die wereld haar betoverend voor en wat zou het mooi zijn als de verhalen uit de romannetjes allemaal waar waren.

Hoelang is het geleden dat Lucien haar kuste? Het lijkt wel een eeuwigheid. Ze heeft alvast haar kloosterdiploma op zak vanwege haar celibataire leventje.

Mila van den Elzen

4 minuten geleden

Ik heb bijna mijn nonnendiploma in the pocket!

Leuk

Reactie

Delen

Mila kijkt op haar telefoon. Ze heeft Lucien een uur geleden een appje gestuurd met de vraag of hij haar vanavond nog wat wilde helpen in de tuin. Een beetje hulp kan ze wel gebruiken. Ze is altijd voorzichtig met dit soort vragen, want ze wil niet de zeurende huisvrouw uithangen, zij als zelfstandige vrouw. Ze zucht; hij heeft nog niet gereageerd, maar aan zijn WhatsApp-status kan ze zien dat hij haar bericht gezien moet hebben. Ze stopt haar mobieltje weg in haar achterzak. Met haar voet duwt ze de schop dieper de grond in.

Er gaat een pijnlijke steek door haar borst. Bij thuiskomst heeft Lucien meestal niet veel zin meer om bijgepraat te worden over haar bezigheden, laat staan om zijn handen uit zijn mouwen te steken. Hij heeft het op zijn werk veel te druk met deadlines.

Ze veegt wat natte haren uit haar gezicht die tegen haar bezwete voorhoofd plakken. Het aanbod om een dependance in Frankrijk te leiden was een fantastische carrièrekans voor Lucien. Een 'avontuur', zoals hij het omschreef. Goed voor hem. Goed voor Mila. Goed voor hun gezin. Weg uit het stadse gewoel en leven als goden in Frankrijk. Onbekommerd en zorgeloos. Mila zag het wel voor zich. Ze fantaseerde dat ze met Lucien op de veranda zou zitten. Genietend van elkaar, een flesje wijn en een Frans kaasje.

De werkelijkheid blijkt anders. Pijnlijk anders. Het wijntje dat zij drinkt is met haar hartsvriendin Alina. En proosten doen ze via Skype.

Natuurlijk, hij heeft het druk. Zij wil hem niet met dit gevoel lastigvallen, want Lucien heeft tijd nodig om zijn dependance op poten te zetten. De momenten van rust en geluk zullen heus nog wel komen. Het hoort erbij; de meeste mensen die zij vanuit haar advocatenpraktijk kende, waren immers ook nooit rond etenstijd thuis.

Zou dat bij vrouwen anders liggen? Natuurlijk, zij werkte ook hard, maar ze was altijd op tijd thuis voor de kinderen. Meer dan eens heeft ze al vastgesteld dat Lucien en zij andere ideeën hebben als het gaat om de balans tussen gezin en carrière. Ze glimlacht ietwat verbitterd en leunt even op de schop. Lucien heeft de verhuizing naar Frankrijk nogal doorgedrukt. Het is nu immers zijn beurt om carrière te maken. Zij heeft in haar eentje haar advocatenkantoor opgezet en daar acht jaar de scepter gezwaaid. Maar ze gunde Lucien ook zijn kans, zijn carrière. Daarom heeft ze met pijn in het hart haar advocatenpraktijk in een rap tempo aan een echte carrièretijger overgedragen. Haar ogen worden vochtig als ze weer aan het moment terugdenkt dat ze de deur achter zich dichttrok.

Een naar gevoel nestelt zich in haar buik. Het is echt niet zo

dat zijn leven in Nederland stilstond omdat zij carrière maakte. Naast haar advocatenpraktijk runde Mila het hele gezin. Als er rapportbesprekingen of knutselmiddagen waren op school, nam zij vrij. Hij niet. Dat was volgens Lucien logisch. Zij was immers eigen baas.

Haar keuze om haar advocatencarrière opzij te zetten voor Lucien knaagt aan haar. Zij is in een jaar tijd van succesvolle advocaat veranderd in een suffe huisvrouw.

Opofferen. Is dat haar lot? Weg ambities? Weg dromen? Goed, het is duidelijk dat Lucien de komende periode geen tijd voor zijn gezin zal vrijmaken. Zij zal het gezellig moeten zien te maken met haar kinderen hier in het idyllische dorp La Roquette-Sur-Var, midden in de Provence.

Ze heeft Lucien nog maar niet verteld over haar wilde idee om een bed & breakfast op te zetten. De omgeving leent zich er perfect voor, met de kronkelende straatjes en eeuwenoude gebouwen. De combinatie van een prachtige, rustige omgeving met een ontsnappingsmogelijkheid naar de stad Nice heeft voor elke toerist iets te bieden.

Haar Facebook-vrienden hebben al gevraagd wanneer ze een slaapplek kunnen boeken. Mila heeft haar marketingplan al in haar hoofd zitten, via Facebook en Twitter zou ze haar bedrijfje prima kunnen promoten.

Ze kijkt naar de boomgaard-in-wording en zucht. Zover is het nu nog niet. Ze is nu vooral nog aarde aan het verschuiven zonder veel schot in de zaak.

Ze moet haar Twitter-profiel ook maar eens aanpassen. Van snelle advocaat naar snelle huisvrouw, maakt ze ervan. Dat is altijd nog minder erg dan saaie huisvrouw.

Een natte tong gaat over de achterkant van haar been. ‘Hè, getsie!’ roept Mila, en ze maakt een sprongetje. ‘Gekke hond, kom hier.’

Ze gaat op haar hurken zitten en knuffelt de hond liefdevol. Lobke was een grote verrassing voor Mila. Lucien wist dat zij van honden hield en dat ze droomde van een grote, vriendelijke Berner sennenhond. In hun vorige huis in Nederland kon dat niet, maar hier hebben ze alle ruimte en vooral genoeg tijd. Mila dan tenminste. Lobke kwam twee weken na de verhuizing binnenwandelen met een grote strik om haar nek.

Mila is gek op Lobke, maar het aanvaarden van haar nieuwe vriendin voelde ook dubbel. Ze had het een mooi cadeau gevonden, maar tegelijkertijd voelde ze dat hier een boodschap achter zat. Maar welke? Die vraag wil ze liever niet beantwoorden.

Toen een bejaarde vrouw uit een nabijgelegen dorpje kwam vertellen dat ze jonge poesjes had en vroeg of dat iets voor Mila was, twijfelde ze geen moment. Tijd en ruimte zat. Ze koos twee pluizenbollen uit het nest. Kleine dondersteentjes die zich weinig van haar 'opvoeding' aantrokken.

Toen Mila vol blijdschap haar nieuwe aanwinsten aan Lucien toonde, keek hij haar zwijgend aan en had hij zich zonder weerwoord bij de twee nieuwkomers neergelegd. Meer dan eens hoorde ze Lucien vloeken wanneer hij 's ochtends met zijn blote voeten in een van hun haarballen stond.

Laurie, die ook een zwak heeft voor alles op vier poten, probeerde uit de verhuizingen een slaatje te slaan. 'Mam,' begon ze vleidend, 'zullen we een paard nemen, nu we ruimte genoeg hebben? Ik zal er goed voor zorgen. Please?'

'Nee, geen paard, alsjeblieft niet,' antwoordde Mila resoluut. 'Daar begin ik echt niet aan.'

Blijkbaar kwam de boodschap over, want er werd niet meer gezeurd. Niet openlijk dan, want Mila ziet af en toe nog wel wat posts van haar dochter voorbijkomen op Facebook waarin ze hardop droomt van een eigen paard. Mila kan daar wel om lachen.

Hun zoon Lucas had minder moeite met de verhuizing. Hij keek vooral uit naar het moment waarop hij met zijn vader zou gaan kamperen, want dit was een van de beloftes die Lucien maakte toen hij de verhuizing aankondigde. Mila hoopt dat Lucien deze belofte snel zal inlossen.

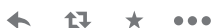
Het lijkt wel de dag van gisteren dat de kinderen geboren werden en aan haar rokken hingen. En nu? Nu dragen ze de rokken van hun moeder. Mila moet om deze woordspeling glimlachen. Ze haalt haar telefoon uit haar kontzak, opent Twitter en typt:

Mila van den Elzen

@MilavandenElzen

15 jaar terug hing Laurie nog aan mijn rokken,
nu draagt ze mijn jurkjes :-)

26 sec

Mila loopt wankelend naar binnen, ineens een beetje duizelig. Ze pakt ijskoude seven-up uit de koelkast en schenkt een groot glas helemaal vol. Ze drinkt het glas in een keer leeg en laat een enorme boer. Ze zoekt een stoel op, leunt achterover en kan de wervelwind aan gevoelens in zichzelf niet thuisbrengen. Ze weet niet of ze moet lachen of huilen.

De afgelopen jaren is af en toe de vraag in haar opgekomen hoe haar leven eruit zou zien als zij en Lucien uit elkaar zouden gaan. Ze stopt deze gedachte elke keer weer snel weg omdat ze in haar advocatenpraktijk te vaak de brokstukken heeft gezien van een stukgelopen huwelijk. Het idee om haar kinderen

daarmee op te zadelen, kan ze niet verdragen. Maar het vooruitzicht om met Lucien samen oud te worden, op de manier waarop ze nu samen zijn, beangstigt haar sinds hun verhuizing naar Frankrijk steeds vaker. Het vliegt haar naar de keel. De afstand tussen haar en Lucien lijkt groter dan ooit en ze voelt een enorme eenzaamheid, brandend als een gat in haar binnenste.

Ergens tussen al die gedachten komt het woordje ‘ambetant’ bovendrijven. Een merkwaardig woordje dat ze heel lang niet meer heeft gehoord, laat staan gebruikt. Ambetant.

De combinatie van de suikerfrisdrank en die gedachte doet haar goed. Ze voelt zich opgeknapt, haar ademhaling wordt weer rustig en ze kan zelfs even glimlachen.

Vastbesloten de herinnering tastbaar te maken, neemt Mila de trap en doet de deur naar zolder open. Ze laat haar ogen wennen aan het donker en schuifelt naar de dozen. Ze weet precies welke ze moet hebben, doet hem open en vindt blindelings het bierviltje. Ze draait het om en warempel! Hebbes! *Ambetant*. Uit de diepe spelonken van haar onderbewuste duikt hij op. Chris. Chris, gekleed in een zwarte ribcordjas met een nonchalante spijkerbroek en afgetrapte laarzen, die op een zondagmiddag in hun kroegje het woordje ‘ambetant’ op een viltje schreef. Chris zei altijd gekscherend dat hij haar ‘ambetanterig’ vond. Vervelend, onhebbelijk, irritant. Vooral wanneer ze hem ‘lastigviel’ terwijl hij geconcentreerd stond te flipperen.

Hij drukte haar die avond nóg een bierviltje in handen. ‘Maar,’ zei hij erbij, ‘pas kijken als je thuis bent!’

Dat lukte niet. Natuurlijk niet. Toen Chris de hoek om was gefietst, had ze zich niet kunnen bedwingen en het bierviltje snel omgedraaid. Ontembaar nieuwsgierig, dat wist ze nog wel. Drie puntjes stonden er. Met daarachter de woorden ‘voor altijd mijn lief’. Zo ambetant had hij haar dus niet gevonden.

Daar zit ze nu, in Frankrijk, op een zolder, met een verweerd bierviltje in haar handen. Chris. Hoe zou het nu met hem zijn? Ze haalt diep adem en probeert de geur van Chris in haar herinnering naar boven te halen. Zou hij geweten hebben dat ze haar jas altijd naast die van hem in de kroeg ophing? Dat ze altijd even stiekem aan zijn jas rook en dan heel warm werd? Die geur van pakjes sigaretten vermengd met de kruidige aftershave die hij altijd droeg...

's Avonds trekt Mila zich terug op haar kamer. Ze tikt de naam Chris Velterman in op verschillende zoekmachines. En ja hoor, daar staat het écht. Chris Velterman. Twee hits, LinkedIn en Facebook. Ze drukt rücksichtslos op de knop om hem toe te voegen als vriend. Een vreemd soort kriebel roert zich in haar buik. Zou hij haar vriendschapsverzoek accepteren?

Van snelle advocate naar snelle huisvrouw – maar dan slaat de sleur toe...

Wanneer Mila haar goedlopende advocatenpraktijk verkoopt omdat haar man een goede baan krijgt aangeboden in Frankrijk, kan ze niet vermoeden dat het huisvrouwenbestaan zo vreselijk saai zal zijn. De kinderen zijn het grootste deel van de dag weg, en van de gedroomde zonsondergangen met een wijntje op het terras komt het nauwelijks omdat Lucien het te druk heeft met zijn werk. Bovendien komt hier, zonder de afleiding van de drukke advocatuur, bij Mila steeds vaker het verdriet om hun overleden zoontje Liam naar boven.

Mila zoekt haar toevlucht op internet. Daar onderhoudt ze contact met vriendinnen en bekenden in Nederland om de heimwee te verdrijven. Zo komt ze ook weer in contact met haar oude liefde Chris. Dat oude liefde niet roest, blijkt als ze steeds meer en persoonlijker met hem chat. Door Chris voelt ze zich ondanks de afstand meer gezien dan door haar eigen man Lucien.

NUR 340

Z&K

ISBN 978-9401907927

www.zomerenkeuning.nl